

и общински гори сж въ Бургаска околия, а най-малко частни въ Котленска околия.

Нито държавата нито общината, или частния починъ сж направили нѣщо за залесяването на Сливенската околина, която днесъ е покрита съ драки, а преди срѣдата на миналия вѣкъ и по-рано е била обрасла съ джбови гори. За горитѣ въ днешното „Краставо поле“. около града ний споменахме на нѣколко мѣста съ указване твърденията на очевидци. Споменъ отъ тия гори се е запазилъ въ останалата отъ „бобъ зърно“ Чарлийска гора и въ тая до изчезлото заселище Гючме. Голѣма частъ отъ нашитѣ лесничей сж следвали въ Германия и Чехия, но не сж възприели нѣщо отъ тия известни съ горитѣ си страни, за да го приложатъ отчасти въ своето отечество. Възпѣванитѣ въ народния ни епосъ „зелени дебели гори“ днесъ сж замѣнени, да не кажемъ съ високи драки, почти изключително съ бавно растещи, нестройни и не тѣй доходни дървета.

За *риболовството* у насъ може да се каже, че не нѣмаше на видове риба кара българския потребителъ да прибѣгва къмъ чуждитѣ стоки, а недостатъчното количество риба, неумението да я ловимъ и запазваме, и, главно, нехайството на властитѣ къмъ тоя родъ поминѣкъ. Въ Сливенско на риболовството се гледа още като на изкуство и удоволствие, не жели като на прехрана, а още по-малко — като на търговия. Тунджа и Стралджанското блато сж изобилни източници на риба, ако се спазва времето, което е разнo за разни видове риби, и ако ловътъ става съ по-благодарнитѣ срѣдства: *матуля, стѣлка, винтери* и т. н.

Зиме въ Сливенъ се носи „скубрица“ (скупбрия), паламудъ и др. отъ Созополскитѣ таляни, по рѣдко моруна, черенъ хайверъ и др. отъ Дунава. (Любопитно е, че Сливенския манастиръ въ срѣднитѣ вѣкове при с. Сотиря ималъ право на известна частъ таляни по Дунава; до колкото зная само въ Сливенъ казватъ *скжбрица* на скуприята, като позната още отъ срѣднитѣ вѣкове, за рода на макерелитѣ; когато иде отъ Бѣло въ Черно море тя е слаба и се нарича чирозъ („сухъ“) която сушатъ и носятъ въ Сливенъ [подъ това име; (паламуда е отъ *palamide*).

По-рано се носѣха отъ Сотирската рѣка и други балкански потоци сладководни раци, но днесъ и тѣ сж намалѣли.

Рогозарството, преди чисто турски поминѣкъ, съ добре използванитѣ изъ Сливенско и Ямболско блато и сазлъци би било единъ добъръ поминѣкъ на сума бедни семейства. Рогозкитѣ и зюмбюлитѣ въ Сливенъ сж почти дѣло само на нѣколко Ямболски семейства и по-малко такива въ Стралджа.

Въ трудъ, като настоящия, не могатъ да се посочатъ всички източници на стопанското ни повдигане, въ частностъ това на Сливенъ. Стопанскитѣ ни въпроси. трѣбва да бждатъ